Allahovom Poslaniku, sallallahu 'alejhi ve sellem, je došao jedan čovjek i rekao: "Allahov Poslaniče, ja sam zaslužio kaznu (hadd), pa je izvrši nadamnom!"

Od Enesa, radijallahu 'anhu, se prenosi da je rekao: "Došao je jedan čovjek i rekao: 'Allahov Poslaniče, ja sam zaslužio kaznu (hadd), pa je izvrši nada nmom!', ali ga on nije upitao ništa o tome.' Potom je došlo namasko vrijeme, i on je klanjao s Vjerovjesnikom, sallallahu alejhi ve sellem. Kada je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, završio namaz, čovjek mu (opet) priđe i reče: 'Allahov Poslaniče, ja sam zaslužio kaznu (hadd), pa primijeni prema meni Allahovu knjigu!' 'Zar nisi klanjao s nama?', upita (ga Poslanik). 'Da', odgovori on. 'Allah ti je, zaista, već oprostio.'" Muttefekun alejhi.

[Vjerodostojan] [Muttefekun alejh]

Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, je došao jedan čovjek i rekao: "Allahov Poslaniče, ja sam uradio grijeh zbog kojeg sam zaslužio kaznu (hadd), pa je izvrši nadamnom", tj. uradi ono što je Allah propisao! Enes veli: "Ali ga on nije upitao ništa o tome." tj. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, nije pitao čovjeka o djelu zbog kojeg zaslužuje kaznu, jer kako se kaže, on je znao o čemu se radi i znao je putem Objave da mu je oprošteno. Potom je došlo namasko vrijeme, i on je klanjao s Vjerovjesnikom, sallallahu alejhi ve sellem, jedan namaz ili se radilo o ikindiji. Kada je Vjerovjesnik, sallallahu alejhi ve sellem, završio namaz, čovjek mu (opet) priđe i reče: "Allahov Poslaniče, ja sam zaslužio kaznu (hadd), pa primijeni prema meni Allahovu knjigu!", tj. ono što je propisano Kur'anom i Sunnetom, odnosno: Učini ono što se treba učiniti a vezano je za moje pitanje, bilo da se radi o kazni ili nečemu drugom. "Zar nisi klanjao s nama?", upita (ga Poslanik). "Da.", odgovori on. "Allah ti je, zaista, već oprostio grijeh ili oslobodio kazne." Ovdje se kod ravije javila sumnja, tj. razlog tvoje kazne. Vidljivo je da se radi o muškil hadisu, jer kažnjava se samo za veliki grijeh, a Poslanik ga obavijesti o oprostu zbog klanjanog namaza. Ostaje mogućnost da se radi o čovjeku koji se spominje u ostalim predajama i da se pod kaznom misli na vid sankcije. Također, postoji mogućnost da se radi o drugom čovjeku i da se stvarno radilo o preciziranoj kazni, te da je uzrok praštanja tog grijeha njegovo kajanje. Mudrost toga što ga Poslanik nije pitao o grijehu jeste što je znao njegovo opravdanje, pa ga nije ni pitao, kako se kazna ne bi izvršila. Jer da je saznao o kojem se grijehu radi, morala bi se izvršiti kazna, pa makar se i pokajao, jer pokajanje ne otklanja obaveznost kazne, osim u slučaju razbojnika i bluda zimmije koji primi islam. U svakom slučaju, hadis ne ukazuje jasno da namaz briše velike grijehe, ali i kada bi ukazivao na to, bilo bi obavezno ovaj hadis drugačije protumačiti zbog prethodno spomenutog koncenzusa. (El-Kari, Mirkatul-mefatih šerh Miškatil-mesabih, prvo izdanje, Darul-fikr, Bejrut, 1422., 2/508-509.)